

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3070/20
29.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Милан Стојаковић, адвокат из Ваљева, ул. Цаке Миливојевић бр. 18, против туженог ББ из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Јована Томић, адвокат из Ваљева, ул. Хајдук Вељкова бр. 38, ради накнаде штете, вредност предмета спора 1.650.000,00 динара, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Основног суда у Ваљеву П 1860/18 од 7.2.2020. године, у седници већа одржаној дана 29.4.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ваљеву П 1860/18 од 7.2.2020. године у ставу другом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Ваљеву П 1860/18 од 7.2.2020. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 122.600,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом извршења.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 1860/18 од 7.2.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати: -100.000,00 динара на име физичких болова, - 80.000,00 динара на име претрпљеног страха, - 150.000,00 динара на име душевних болова због умањења животне активности, - 40.000,00 динара на име душевних болова због наружености и - 30.000,00 динара на име душевних болова због повреде части и угледа, све са законском затезном каматом почев од 7.2.2020. године па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног

извршења. Ставом другим изреке, одбијен је део тужбеног захтева тужиоца којим је тражено преко досуђеног у првом ставу изреке па до тражених: - 400.000,00 динара на име физичких болова, - 400.000,00 динара на име претрпљеног страха, - 500.000,00 динара на име душевних болова због умањења животне активности, - 200.000,00 динара на име душевних болова због наружености и - 150.000,00 динара на име душевних болова због повреде части и угледа, све са законском затезном каматом почев од 7.2.2020. године па до коначне исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка плати износ од 149.600,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате и све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући је у ставу другом изреке, како то произлази из садржине жалбе, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка је одређено тражио.

Тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је у ставу трећем изреке у погледу одлуке о трошковима поступка. Трошкове другостепеног поступка је одређено тражио.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења из члана 386. Закона о парничном поступку ("Сл. Гласник РС" бр. 72/11, 49/13, 74/13, 55/14, 87/18 и 18/20), Апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца неоснована, а жалба туженог основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разложима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе тужиоца којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је дана 07.11.2013. године у Ваљевоу у ул. Даничићевој бр. 24, након вербалне препирке са тужиоцем, испред кафића у којем су претходно седели, а у присуству других гостију, извадио пиштољ марке „FEG" са натписом „MAUSER" модел Р-9, фабричког броја ... и испалио најмање три хица у правцу обе ноге и леве руке туженог и нанео му повреде-ране на ногама и левој шасти, након чега је пришао тужиоцу и задао му више удараца песницом и пиштољем у пределу главе и лица, а које повреде су квалификоване као лаке телесне повреде, због чега је поводом наведеног догађаја вођен кривични поступак против овде туженог који је правноснажном пресудом Вишег суда у Ваљевоу К 43/16 од 20.02.2017. године (правноснажна дана 30.05.2018. године), оглашен кривим због кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ у стицају са кривичним делом неовлашћена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању

од 1 године, а која одлука о казни је преиначена и коначно утврђена пресудом Апелационог суда у Београду КжЗ 9/18 од 30.05.2018. године, којом је окривљени, овде тужени, због извршења наведених кривичних дела, осуђен на јединствену казну затвора у трајњу од 2 године и 6 месеци. Након повређивања, тужилац је хоспитализован и лечен у Здравственом центру Ваљево у периоду од 07.11.2013. до 15.11.2013. године, након чега је отпуштен на кућно и амбулантно лечење. На основу медицинске документације и прегледа тужиоца, судски вештак ортопед - трауматолог др Владимир Срећковић је утврдио да су у документацији описане повреде: на кожи поглавине три раздерно - нагњечне ране, затим расекотина левог јагодичног предела, на бутини леве ноге 4 ране и на левој шаци на њеној задњој страни две кружне ране, да је извештајем лекара ВВ констатовано да тужилац нема осећај унутрашњег дела леве шаке, те да има грчеве у листовима и бутинама, као и ослабљени осећај додир унутрашњег дела леве шаке. Имајући у виду наведено судски вештак ортопед-трауматолог др Владимир Срећковић је мишљења да је тужилац, због наведених повреда трпео физичке болове јаког интензитета у трајању од 2 дана, болове средњег интензитета 7 дана и болове лаког интензитета у трајању од 7 дана, да ће даље у животу, а због наведених повреда бутина и леве шаке повремено трпети болове лаког интензитета, да због постојања светло пребојених ожиљака на местима задобијених повреда, код тужиоца постоји естетска наруженост лаког степена, те да код тужиоца постоји благо отежана покретљивост малог и домалог прста леве шаке, због чега постоји умањење опште животне активности од 5%, а које се огледа у отежаном обављању свих радњи које подразумевају ангажман леве шаке. На основу медицинске документације и разговора са тужиоцем, судски вештак неуропсихијатар др Јасмина Пашић је у налазу и мишљењу навела да је тужилац изјавио да је био уплашен за свој живот, да се не осећа способним као раније, да често има болове у ногама и да се брзо замара, да му је лева рука несигурна, да му испадају предмети и нема осећај, да је после повређивања био напет, нервозан, имао страх да се креће, слабије спавао, да је био уплашен за безбедност. Узимајући у обзир све наведено судски вештак неуропсихијатар др Јасмина Пашић је навела да сматра да је услед критичног догађаја тужилац доживео психичку трауму, која се манифестовала страхом високог интензитета који је тужилац трпео у трајању од једног дана, а који је настао услед осећања телесне и животне угрожености, страхом средњег интензитета који је трпео у трајању од две недеље и страхом ниског интензитета у трајању од десет дана, а који страх је настао услед когнитивне обраде, промишљања о читавом догађају, могућим последицама, забринутости за ток и исход лечења.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је доносећи ожалбену пресуду, правилно применио одредбу члана 13. Закона о парничном поступку и 200. Закона о облигационим односима, када је нашао да постоји обавеза туженог да тужиоцу надокнади нематеријалну штету коју је претрпео дана 07.11.2013. године, услед повреда које му је из ватреног оружја нанео овде тужени, а имајући у виду да је тужени поводом наведеног догађаја-повређивања тужиоца, правноснажно осуђен у кривичном поступку који је против њега вођен, чињеницу да је парнични суд везан правноснажном осуђујућом пресудом у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца, као и то да интензитет и трајање физичких болова, страха и душевних болова због наружености и повреде части и угледа, оправдава досуђивање накнаде нематеријалне штете у конкретном случају. Првостепени суд је

доносећи ожалбену пресуду, правилно применио материјално право, при чему је за своју одлуку дао довољно разлога, које у свему прихвата и овај суд као другостепени.

Неосновано се жалбом тужиоца указује да тужиоцу преко досуђених износа накнаде нематеријалне штете на име претрпљених физичких болова, страха, душевних болова због наружености, умањења опште животне активности и повреде части и угледа, припадају виши износи накнаде штете. Наиме, првостепени суд је полазећи од налаза и мишљења судских вештака ортопеда-трауматолога др Владимира Срећковића и неуропсихијатра др Јасмине Пашић, правилно и адекватно одмерио правичне износе за наведене видове нематеријалне штете према критеријумима прописаним одредбом члана 200. став 1. ЗОО, те сходно томе правилно, преко досуђених, а до тражених износа накнаде штете, одбио тужбени захтев тужиоца, имајући у виду интензитет и трајање претрпљених физичких болова, страха, душевних болова због наружености, умањења опште животне активности и повреде части и угледа тужиоца, као и све остале околности случаја, при чему је водио рачуна и о значају повређеног добра, циљу коме служи накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца да је побијана пресуда у погледу одлуке о накнаде штете због умањења опште животне активности тужиоца, захваћена битном повредом одредаба парничног поступка, јер о битним чињеницама нису дати довољни и јасни разлози, због чега се пресуда у том делу не може испитати ни са становишта правилне примене материјалног права, односно да је пресуда у наведеном делу заснована на неправилној оцени изведених доказа. Наиме, правилно је првостепени суд, на основу налаза и мишљења судског вештака ортопеда-трауматолога др Владимира Срећковића од 08.10.2019. године, утврдио да код тужиоца као последица претрпљених повреда, постоји благо отежана покретљивост малог и домалог прста леве шаке, због чега постоји умањења опште животне активности од 5%, а које се огледа у отежаном обављању свих радњи које подразумевају ангажман леве шаке, те је сходном применом одредби члана 200 ЗОО утврдио да тужиоцу преко досуђеног износа од 150.000,00 динара не припада већи износ накнаде, при чему је за своју одлуку у наведеном делу дао довољно разлога, које у свему прихвата и овај суд, као другостепени.

Приликом одлучивања о основаности жалбе тужиоца, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе које је тужилац истакао у жалби али их, будући да не могу довести до другачије, за тужиоца повољније, одлуке у овом поступку, није посебно образлагао, сагласно члану 396. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу изложеног, Апелациони суд је одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду у ставу другом изреке, применом члана 390. Закона о парничном поступку.

Међутим, основано се жалбом туженог указује да првостепени суд приликом доношења побијане одлуке о трошковима поступка није правилно применио одредбу члана 153 став 2 ЗПП-а, због чега је на основу члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку, преиначена, те је тужиоцу применом одредби чланова 153, 154. и 163. Закона

о парничном поступку, Адвокатске тарифе важеће у време пресуђења (Сл. Гласник 121/12) и Таксене тарифе важеће у моменту настанка таксене обавезе, а све имајући у виду вредност усвајајућег дела тужбеног захтева тужиоца, односно успех тужиоца у спору, сразмерно успеху у спору, досуђено укупно 122.600,00 динара и то: за састав тужбе износ од 6.000,00 динара, за заступање на 5 одржаних рочишта износ од по 7.500,00 динара, за заступање на 3 неодржана рочишта износ од по 4.500,00 динара, на име трошкова вештачења износ од 30.000,00 динара, на име судске таксе на тужбу и пресуду износ од по 17.800,00 динара.

Како трошкови тужиоца који су опредељени у парничном поступку представљају новчано потраживање које доспева даном наступања извршности одлуке то тужиоцу на износ досуђених трошкова припада и законска затезна камата почев од дана извршности па до исплате, сагласно одредбама чл. 277. и 324. Закона о облигационим односима.

Имајући у виду да тужилац није успео у другостепеном поступку, а да је тужени сразмерно незнатно успео у другостепеном поступку, на основу члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић